

REPUBLIKA HRVATSKA
Općinski sud u Dubrovniku
Dubrovnik

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Dubrovniku po sutkinji tog suda Ani Poljanić, u pravnoj stvari tužitelja Dubravke Elizabete Tomšić, OIB 28464269470, koju zastupa punomoćnik Antun Missoni, odvjetnik u Dubrovniku, protiv tuženika Zagrebačka banka d.d., Trg bana Josipa Jelačića 10, Zagreb, OIB: 92963223473, kojeg zastupa punomoćnica Sanja Porobija, odvjetnica u Zagrebu, radi utvrđenja i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 10. travnja 2023. u nazočnosti tužiteljice, zamjenice punomoćnika tužiteljice odvjetničke vježbenice Anđele Pijević i zamjenice punomoćnika tužene odvjetničke vježbenice Nikol Gašić, 29. svibnja 2026. objavio je i

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje je da je ništetan i bez pravnog učinka dio odredbe čl. 1. Ugovora o kreditu za kupnju motornog vozila od 3. kolovoza 2007.g.a br. 3210451218/07 potvrđenog (solemniziranog) pod brojem OV-12516/07 javnog bilježnika Nikše Viđena iz Dubrovnika, između tužitelja kao korisnika kredita i tuženika, temeljem koje je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak (valutna klauzula), a koja glasi: „....u kunsjoj protuvrijednosti od CHF 18.675,10 (slovima: osamnaesttisućasestosedamdesetpetšvicarskihfrankaidesetrapena) obračunato prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate kredita....“

II. Nalaže se tuženiku da u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe, isplati tužitelju ukupan preplaćeni iznos tečajnih razlika od 2.370,43 EUR-a skupa sa zateznim kamatama koje se obračunavaju u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za pet postotnih poena do 31. srpnja 2015.g., a od 1.kolovoza 2015.godine do isplate za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena do 31.12. 2022.g. koju kamatnu stopu utvrđuje i objavljuje HNB, a od 1. siječnja 2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za 3 postotna poena do 31. prosinca 2023.g., a od 1.siječnja 2024.g. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1.

siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, a koje teku kako slijedi:

- na iznos od 1,40 EUR sa zateznom kamatom od 10.01.2008 g. do isplate
- na iznos od 2,02 EUR sa zateznom kamatom od 01.02.2008 g. do isplate
- na iznos od 7,79 EUR sa zateznom kamatom od 10.03.2008 g. do isplate
- na iznos od 0,41 EUR sa zateznom kamatom od 28.03.2008 g. do isplate
- na iznos od 0,07 EUR sa zateznom kamatom od 01.04.2008 g. do isplate
- na iznos od 5,38 EUR sa zateznom kamatom od 14.04.2008 g. do isplate
- na iznos od 0,02 EUR sa zateznom kamatom od 01.05.2008 g. do isplate
- na iznos od 1,92 EUR sa zateznom kamatom od 16.06.2008 g. do isplate
- na iznos od 0,08 EUR sa zateznom kamatom od 01.07.2008 g. do isplate
- na iznos od 0,18 EUR sa zateznom kamatom od 01.10.2008 g. do isplate
- na iznos od 10,29 EUR sa zateznom kamatom od 13.10.2008 g. do isplate
- na iznos od 1,44 EUR sa zateznom kamatom od 01.11.2008 g. do isplate
- na iznos od 13,28 EUR sa zateznom kamatom od 10.11.2008 g. do isplate
- na iznos od 0,17 EUR sa zateznom kamatom od 01.12.2008 g. do isplate
- na iznos od 5,26 EUR sa zateznom kamatom od 15.12.2008 g. do isplate
- na iznos od 1,12 EUR sa zateznom kamatom od 01.01.2009 g. do isplate
- na iznos od 21,54 EUR sa zateznom kamatom od 14.01.2009 g. do isplate
- na iznos od 0,13 EUR sa zateznom kamatom od 01.02.2009 g. do isplate
- na iznos od 23,75 EUR sa zateznom kamatom od 20.02.2009 g. do isplate
- na iznos od 1,66 EUR sa zateznom kamatom od 02.03.2009 g. do isplate
- na iznos od 18,19 EUR sa zateznom kamatom od 16.03.2009 g. do isplate
- na iznos od 0,61 EUR sa zateznom kamatom od 01.04.2009 g. do isplate
- na iznos od 19,00 EUR sa zateznom kamatom od 14.04.2009 g. do isplate
- na iznos od 1,07 EUR sa zateznom kamatom od 01.05.2009 g. do isplate
- na iznos od 19,08 EUR sa zateznom kamatom od 15.05.2009 g. do isplate
- na iznos od 1,23 EUR sa zateznom kamatom od 01.06.2009 g. do isplate
- na iznos od 16,34 EUR sa zateznom kamatom od 15.06.2009 g. do isplate
- na iznos od 1,44 EUR sa zateznom kamatom od 01.07.2009 g. do isplate
- na iznos od 16,22 EUR sa zateznom kamatom od 15.07.2009 g. do isplate
- na iznos od 2,01 EUR sa zateznom kamatom od 01.08.2009 g. do isplate
- na iznos od 13,48 EUR sa zateznom kamatom od 11.08.2009 g. do isplate
- na iznos od 2,80 EUR sa zateznom kamatom od 01.09.2009 g. do isplate
- na iznos od 15,49 EUR sa zateznom kamatom od 10.09.2009 g. do isplate
- na iznos od 2,80 EUR sa zateznom kamatom od 01.10.2009 g. do isplate
- na iznos od 12,98 EUR sa zateznom kamatom od 12.10.2009 g. do isplate
- na iznos od 2,97 EUR sa zateznom kamatom od 01.11.2009 g. do isplate
- na iznos od 14,47 EUR sa zateznom kamatom od 16.11.2009 g. do isplate
- na iznos od 3,76 EUR sa zateznom kamatom od 01.12.2009 g. do isplate
- na iznos od 13,67 EUR sa zateznom kamatom od 11.12.2009 g. do isplate
- na iznos od 4,76 EUR sa zateznom kamatom od 01.01.2010 g. do isplate
- na iznos od 18,23 EUR sa zateznom kamatom od 18.01.2010 g. do isplate
- na iznos od 5,95 EUR sa zateznom kamatom od 01.02.2010 g. do isplate
- na iznos od 20,07 EUR sa zateznom kamatom od 15.02.2010 g. do isplate
- na iznos od 5,92 EUR sa zateznom kamatom od 01.03.2010 g. do isplate
- na iznos od 19,33 EUR sa zateznom kamatom od 15.03.2010 g. do isplate
- na iznos od 7,53 EUR sa zateznom kamatom od 01.04.2010 g. do isplate
- na iznos od 21,61 EUR sa zateznom kamatom od 15.04.2010 g. do isplate

- na iznos od 7,23 EUR sa zateznom kamatom od 01.05.2010 g. do isplate
- na iznos od 26,16 EUR sa zateznom kamatom od 14.05.2010 g. do isplate
- na iznos od 7,86 EUR sa zateznom kamatom od 01.06.2010 g. do isplate
- na iznos od 27,26 EUR sa zateznom kamatom od 15.06.2010 g. do isplate
- na iznos od 13,84 EUR sa zateznom kamatom od 01.07.2010 g. do isplate
- na iznos od 31,52 EUR sa zateznom kamatom od 12.07.2010 g. do isplate
- na iznos od 13,32 EUR sa zateznom kamatom od 01.08.2010 g. do isplate
- na iznos od 29,26 EUR sa zateznom kamatom od 13.08.2010 g. do isplate
- na iznos od 18,59 EUR sa zateznom kamatom od 01.09.2010 g. do isplate
- na iznos od 30,08 EUR sa zateznom kamatom od 14.09.2010 g. do isplate
- na iznos od 7,37 EUR sa zateznom kamatom od 24.09.2010 g. do isplate
- na iznos od 1,07 EUR sa zateznom kamatom od 01.10.2010 g. do isplate
- na iznos od 48,53 EUR sa zateznom kamatom od 13.10.2010 g. do isplate
- na iznos od 1,75 EUR sa zateznom kamatom od 01.11.2010 g. do isplate
- na iznos od 49,65 EUR sa zateznom kamatom od 12.11.2010 g. do isplate
- na iznos od 2,95 EUR sa zateznom kamatom od 01.12.2010 g. do isplate
- na iznos od 61,93 EUR sa zateznom kamatom od 16.12.2010 g. do isplate
- na iznos od 2,04 EUR sa zateznom kamatom od 01.01.2011 g. do isplate
- na iznos od 60,20 EUR sa zateznom kamatom od 17.01.2011 g. do isplate
- na iznos od 3,67 EUR sa zateznom kamatom od 01.02.2011 g. do isplate
- na iznos od 53,90 EUR sa zateznom kamatom od 14.02.2011 g. do isplate
- na iznos od 4,61 EUR sa zateznom kamatom od 01.03.2011 g. do isplate
- na iznos od 56,32 EUR sa zateznom kamatom od 15.03.2011 g. do isplate
- na iznos od 4,87 EUR sa zateznom kamatom od 01.04.2011 g. do isplate
- na iznos od 55,77 EUR sa zateznom kamatom od 15.04.2011 g. do isplate
- na iznos od 6,50 EUR sa zateznom kamatom od 01.05.2011 g. do isplate
- na iznos od 59,87 EUR sa zateznom kamatom od 16.05.2011 g. do isplate
- na iznos od 9,96 EUR sa zateznom kamatom od 01.06.2011 g. do isplate
- na iznos od 70,13 EUR sa zateznom kamatom od 15.06.2011 g. do isplate
- na iznos od 12,22 EUR sa zateznom kamatom od 01.07.2011 g. do isplate
- na iznos od 81,06 EUR sa zateznom kamatom od 15.07.2011 g. do isplate
- na iznos od 16,84 EUR sa zateznom kamatom od 01.08.2011 g. do isplate
- na iznos od 93,20 EUR sa zateznom kamatom od 16.08.2011 g. do isplate
- na iznos od 15,85 EUR sa zateznom kamatom od 01.09.2011 g. do isplate
- na iznos od 71,30 EUR sa zateznom kamatom od 15.09.2011 g. do isplate
- na iznos od 14,42 EUR sa zateznom kamatom od 01.10.2011 g. do isplate
- na iznos od 64,69 EUR sa zateznom kamatom od 14.10.2011 g. do isplate
- na iznos od 16,88 EUR sa zateznom kamatom od 01.11.2011 g. do isplate
- na iznos od 61,71 EUR sa zateznom kamatom od 15.11.2011 g. do isplate
- na iznos od 16,77 EUR sa zateznom kamatom od 01.12.2011 g. do isplate
- na iznos od 62,53 EUR sa zateznom kamatom od 15.12.2011 g. do isplate
- na iznos od 18,15 EUR sa zateznom kamatom od 01.01.2012 g. do isplate
- na iznos od 67,97 EUR sa zateznom kamatom od 16.01.2012 g. do isplate
- na iznos od 19,04 EUR sa zateznom kamatom od 01.02.2012 g. do isplate
- na iznos od 69,81 EUR sa zateznom kamatom od 15.02.2012 g. do isplate
- na iznos od 20,63 EUR sa zateznom kamatom od 01.03.2012 g. do isplate
- na iznos od 66,34 EUR sa zateznom kamatom od 15.03.2012 g. do isplate
- na iznos od 22,23 EUR sa zateznom kamatom od 01.04.2012 g. do isplate
- na iznos od 63,64 EUR sa zateznom kamatom od 13.04.2012 g. do isplate
- na iznos od 23,05 EUR sa zateznom kamatom od 01.05.2012 g. do isplate

- na iznos od 64,24 EUR sa zateznom kamatom od 15.05.2012 g. do isplate
- na iznos od 31,35 EUR sa zateznom kamatom od 01.06.2012 g. do isplate
- na iznos od 57,97 EUR sa zateznom kamatom od 15.06.2012 g. do isplate
- na iznos od 32,08 EUR sa zateznom kamatom od 01.07.2012 g. do isplate
- na iznos od 141,33 EUR sa zateznom kamatom od 13.07.2012 g. do isplate

III. Utvrđuje se da ne postoji potraživanje tuženika prema tužitelju u iznosu od 8,79 EUR

IV. Nalaže se tuženiku platiti tužitelju trošak parničnog postupka u iznosu 1.400,00 EUR-a sa zateznom kamatom tekućom od 29. svibnja 2026., a koja se obračunava po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana, dok se sa ostatkom zatraženog iznosa od 250,00 EUR tužiteljica odbija.

i r j e š i o j e

dopušta se preinaka tužbenog zahtjeva od dana 25. studenog 2025. kao svrsishodna.

Obrazloženje

1.1. Tužiteljica u tužbi od 12. lipnja 2023. i tijekom postupka tvrdi da je s tuženom sklopila Ugovor o kreditu za kupnju motornog vozila br.3210451218/07 potvrđen od strane javnog bilježnika Nikše Viđena iz Dubrovnika pod poslovnim brojem OV-12516/07, temeljem kojeg joj je isplaćen ugovoreni iznos od 18.675,10 CHF u kunsnoj protuvrijednosti obračunatoj po prodajnom tečaju za devize pravnog prednika tuženika važećem na dan korištenja kredita. U čl. 1. predmetnog ugovora parnične stranke su ugovorile valutu obveze na način da su glavnicu odobrenog iznosa obračunali prema valuti CHF. Tužitelj se obvezao otplatiti kredit na način i pod uvjetima utvrđenim predmetnim ugovorom u 60 mjesečna anuiteta. U predmetnom ugovoru tuženik je koristio nepoštenu i ništetnu odredbu na način da je ugovorena valuta za koju je vezana glavnica švicarski franak (čl. 1) a da prije i za vrijeme zaključenja ugovora tužitelju kao potrošaču nije dao cjelovite informacije o svim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke, što je dovelo do neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana. Sam ugovor ne sadrži sve potrebne parametre bitne za ugovaranje valutne klauzule u kojoj je glavnica vezana za švicarski franak, pa je tuženik koristeći takve ugovorne odredbe postupao jednostrano i nepošteno, suprotno načelu savjesnosti i poštenja u pravnom prometu.

1.2. Navodi da je u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, presudom Visokog trgovačkog suda RH broj PŽ- 7129/2013 od 13. lipnja 2014.g, kojom je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013., i PŽ.6632/2017 od 14. lipnja 2018.g., presuđeno da je tuženik (među ostalim bankama) u razdoblju od 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita sklapajući ugovore o kreditima te koristeći ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju – ugovorima o

kreditima na način da je ugovorena valutna klauzula kojima je otplata glavnice kredita vezana uz švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja i u svezi zaključenja ugovora o kreditu, nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima, bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što je sve, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, pa su time tuženici postupali suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima, te da je povrijeđen interes potrošača ugovaranjem odredbi kojima se glavnica i način otplate kredita vezuju uz CHF kao valutu bez prethodnog adekvatnog informiranja i bez pojedinačnog pregovaranja, što je protivno načelu savjesnosti i poštenja, pa sukladno tome i ništeto.

1.3. Stoga, a kako je pravomoćnom presudom u postupku za zaštitu kolektivnih prava potrošača odlučeno da je tužena u razdoblju od 10. rujna 2003.g. do 31. prosinca 2008.g., u kojem razdoblju je sklopljen i ugovor koji je predmetom ovog postupka, povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita (uključujući tužiteljicu) sklapajući ugovore u kojima je koristio odredbe po kojima je redovna kamatna stopa za vrijeme trajanja odnosa promjenjiva u skladu sa jednostranom odlukom tuženika, te u razdoblju od 1. lipnja 2004.g. do 31. prosinca 2008.g. jednako postupao ugovarajući odredbe o valutnoj klauzuli po kojem je otplata glavnice vezana uz švicarski franak, a o kojim se odredbama nije pojedinačno pregovaralo ni prije, ni u vrijeme ni u svezi sa zaključenjem ugovora o kreditu, kao što nije potrošača informirao o svim bitnim parametrima za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, i to na štetu potrošača.

1.4. Slijedom navedenog, zahtjeva utvrđenje ništetnosti odredbi ugovora o kreditu kojim je ugovorena valutna klauzula, a kako je tuženica temeljem ništetnih odredbi ugovor o kreditu kojima je ugovorena primjena valutne klauzule primila uplate po otplati kredita, konačno postavljenim tužbenim zahtjevom zahtjeva isplatu preplaćenog iznosa po kreditu u ukupnom iznosu od 1.929,79 EUR sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od dana preplate pojedinog anuiteta, kako je iste izračunala sudska vještakinja, uz obvezu tuženice da mu nadoknadi trošak postupka sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana donošenja presude do isplate.

1.5. Kako je navedenim presudama utvrđena povreda kolektivnih interesa potrošača-korisnika kredita od strane tuženika, sukladno odredbi čl. 118 Zakona o zaštiti potrošača, iste obvezuju i sud u ovom postupku glede utvrđenja odredbi ugovora ništetnima, te predlaže da sud donese presudu kojom će prihvatiti tužbeni zahtjev.

1.6. Podneskom od dana 25. studenog 2025. tužiteljica je nakon zaprimljenog nalaza i mišljenja vještaka uredila (preinačila) tužbeni zahtjev na način da sada potražuje isplatu iznosa od ukupno 2.370,43 EUR sa pripadajućim kamatama od dospelja svakog pojedinog obroka.

2.1. Tuženik u odgovoru na tužbu i tijekom postupka osporava osnovu i visinu zahtjeva te predlaže isti odbiti. Najprije ističe prigovor mjesne nenadležnosti ovog suda, je ugovorom ugovorena nadležnost prema sjedištu tuženika, a i zakonske odredbe čl. 46

i 48 ZPP-a određuju da je općemjesno nadležan sud koji je nadležan za tuženika, stoga bi u ovoj pravnoj stvari trebao postupati Općinski građanski sud u Zagrebu.

2.2. Podredno i opreza radi u cijelosti osporava osnovanost i visinu tužbenog zahtjeva. Oспорava da bi tužiteljica bila potrošač u predmetnom ugovornom odnosu, obzirom se potrošačka svrha ne podrazumijeva te je na tužiteljici teret dokaza da je potrošač. Prigovara zastari potraživanja smatrajući da se ista računa uz primjenu zastarnog roka od dana svake pojedine uplate, a od kojih je prošlo više od tri godine. Smatra čak i da se primjeni zastarni rok od pet godina da bi za sva potraživanja dospjela prije 12. lipnja 2018. nastupila zastara. Odluke donesene u kolektivnim sporovima, a na koje se poziva tužiteljica, ocjenjuje nepravilnim i nezakonitim, to pogotovo jer iz odluka C-81/19 i C-243/20 Suda EU proizlazi da je ugovorna odredba o valutnoj klauzuli isključena od ispitivanja poštenosti iz razloga jer je ista odraz zakonske odredbe čl. 22 ZOO-a. U konkretnim odlukama taj sud odgovarajući na prethodna pitanja navodi da su ugovorne odredbe koje su odraz obaveznih zakonskih ili regulatornih odredaba i odredaba ili načela međunarodnih konvencija u kojima su države članice ili Zajednica stranke, posebno u području prijevoza, ne podliježu odredbama te Direktive. U odluci C-243/20 pojašnjava izraz „regulatornih odredaba“ i u iste spadaju i one koje su dispozitivne naravi tj one koje se primjenjuju automatski kada ne postoji drugačiji dogovor među strankama. U predmetu C-81/19 posebno je istaknuto da je isključenje od primjene Direktive opravdano činjenicom da je nacionalni zakonodavac uspostavio ravnotežu između prava i obveza stranka. Stoga je zaključak Suda EU da su odredbe ugovora, a koje su odraz nacionalnog prava bez obzira da li se radilo o odredbama kogentne ili dispozitivne naravi, isključene iz primjene Direktive i stoga se uopće ne može ispitivati da li su nepoštene, a sve zato što se može legitimno pretpostaviti da je zakonodavac uspostavio ravnotežu između prava i obveza stranaka i ta je presumpcija neoboriva. Primjenjujući taj stav na konkretan slučaj proizlazi da je odredba o valutnoj klauzuli isključena od ispitivanja poštenosti i primjene Direktive, pa tako i nacionalnih odredbi o zaštiti potrošača jer se i u ovom slučaju mora pretpostaviti da je zakonodavac uspostavio ravnotežu između svih prava i obveza tužitelja kao potrošača i tuženika kao trgovca. Time otpadaju kako deklaratorni tužbeni zahtjev za utvrđenje navodne ništetnosti valutne klauzule, tako i kondemnatorni zahtjev za isplatu s osnove navodno nepoštene i nišetne CHF valutne klauzule.

2.4. Ako bi sud ipak smatrao potrebnim utvrđivati status potrošača za tužiteljicu, tuženik ističe da su joj bile dostupne sve informacije prije, prilikom i za vrijeme sklapanja ugovora na način na koji je mogla shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja kredita u kojem se glavnica veže za valutu švicarski franak. Iz samog ugovora je jasno i nedvojbeno vidljivo da će se povrat obveza obračunavati po srednjem tečaju HNB-a za CHF odnosno po istom onom po kojem je korisnik kredita primio sredstva, te da je korisnik kredita upoznat sa mogućim promjenama iznosa anuiteta koji mogu nastati uslijed promjene tečaja. Daljnja pojašnjenja korisnik kredita dobio je prilikom solemnizacije kredita, što je potvrdio i svojim potpisom. Time je postojalo sasvim dovoljno informacija da bi tužiteljica razumjela ekonomske posljedice ugovaranja valutne klauzule i bila obaviještena o riziku intervalutarnih promjena u valutnoj klauzuli vezanoj za CHF. Svim zaposlenicima u nadležnim službama tuženika bio je dostavljen materijal u kojem je sadržana jasna uputa kako odgovarati na pitanja klijentima prilikom sklapanja ugovora o kreditu sa valutnom klauzulom, u kojima je istaknuta važnost upozoravanja klijenata na promjenjivost anuiteta u kunama u ovisnosti o tečaju, koja je dostavljena i djelatnicima auto-kuća sa kojima je tužena surađivala.

2.5. Zaključuje da je odredba o valutnoj klauzuli odraz odredbe čl. 22 ZOO-a, da se radi o dopuštenoj odredbi, koja je sukladno praksi Suda EU isključena od primjene testa poštenosti/nepoštenosti, a i da je tužiteljica kao i svi drugi potrošači bila dovoljno informirana i svjesna da postoji određeni rizik prilikom podizanja ovakvog kredita. Neživotnom i nelogičnom smatra tvrdnju da tužiteljica nije znala za rizik, on je trebao svakoj prosječnoj osobi biti jasan osobito jer svako sklapanje ugovora o kreditu predstavlja rizik jer kretanja u svjetskoj ekonomiji utječu na tečaj valuta. Odluka o sklapanju ugovora o kreditu predstavlja značajnu odluku i ona se zasigurno ne može temeljiti samo na reklamama bez opširnog prikupljanja daljnjih informacija i obavijesti od banke, a tužena je stavila na raspolaganje svakom klijentu takve informacije. Tužiteljica je ugovaranjem valutne klauzule dobrovoljno, prema procjeni vlastitih interesa pristala na rizik promjene tečaja, jer se u ponudi kredita kod tuženika nisu nalazili samo oni u CHF-u, već su različiti financijski proizvodi imali različite uvjete. Rizik promjenjivosti nosili su i ugovori sa valutnom klauzulom u drugim valutama jer razvoj tečaja nije moguće unaprijed predvidjeti, kako u odnosu na CHF, tako i u odnosu na druge valute. Institut valutne klauzule je općeprihvaćen, pa tužiteljici nije moglo biti nejasno i nije mogla biti nesvjesna da bez obzira kakve informacije primi prilikom sklapanja ugovora da joj obveza ovisi o tečaju strane valute u odnosu na domaću u trenutku kada tu obvezu treba ispuniti, bez obzira na stvarnu vrijednost u trenutku ugovaranja. Radi se o institutu koji je apsolutno prepoznat, prihvaćen u našem društvu i upotrebljava se i upotrebljavao se u trenutku sklapanja ugovora o kreditu. Svakoj osobi, ne samo tužiteljici, trebalo je biti jasno da sklapa ugovor o dugoročnom kreditu i da se tijekom tako dugog vremenskog razdoblja ne može očekivati da će ugovor proizvoditi jednake učinke prilikom sklapanja i prilikom konačne otplate. Sukladno tome, ugovorna odredba o valutnoj klauzuli ne može biti predmetom ispitivanja poštenosti, a i da može, ista nije nepoštena jer sukladno pravilima pravne logike i duhu zaštite potrošača ne predstavlja nerazumljivu odredbu i to stoga jer je jasna, lako uočljiva i razumljiva, a tužiteljici kao prosječnom i pažljivom potrošaču nije moglo ostati nepoznato da je tečaj kune u odnosu na CHF podložan promjenama.

2.6. Također smatra da tužiteljici ne bi u ni jednom slučaju pripadale zatezne kamate na pojedine iznose od dana kada su oni plaćeni, jer je čl. 1115. ZOO-a propisano da se kada se vraća ono što je stečeno bez osnove vraća se zajedno sa zateznim kamatama i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Stav je Vrhovnog suda RH izražen na sjednici Građanskog odjela od 5. ožujka 2004. da ugovorne strane iz ništetnog ugovora o zajmu treba smatrati savjesnim, pa stjecatelju pripadaju kamate od dana podnošenja zahtjeva. Time i kada bi sud ocijenio osnovanim zahtjev tužiteljice u odnosu na glavnica, a što tužena osporava, imala bi pravo na zakonske zatezne kamate na potraživani iznos od dana podnošenja tužbe.

2.7. Podneskom od dana 28. kolovoza 2024. tuženik ističe prigovor radi prijeboja u iznosu od 23,75 EUR zajedno sa zateznim kamatama. Podneskom od dana 9. prosinca 2025. tuženik se usprotivio preinaci tužbenog zahtjeva, smatrajući je nedopuštenom jer je tužbeni zahtjev mogao konačno biti postavljen i prije zaključenja prethodnog postupka. Opreza radi protivi se preinaci, predlaže donošenje rješenja kojim će se utvrditi kako preinaka tužbenog zahtjeva nije dopuštena. Ukoliko je sud dopusti ističe prigovor zastare za iznos od 440,64 EUR. Ustraje na prigovoru radi

prijeboja i sukladno nalazu i mišljenju vještaka korigira iznos na 8,79 EUR sa pripadajućim kamatama od dana plaćanja potplaćenih anuiteta.

3. U tijeku postupka sud je pročitao sve isprave koje prileže spisu, i to specifikaciju uplata (stranica 8-16), elektronički zapis iz Matice vjenčanih (stranica 17 spisa), ugovor o kreditu za kupnju motornog vozila posl.br.OV-12519/07 javnog bilježnika Nikše Viđena iz Dubrovnika (stranica 18-24 spisa), proveo je dokaz knjigovodstveno-financijskim vještačenjem po stalnom sudskom vještaku Stefani Gardašanić (stranica 216-232 spisa), koja je usmeno iznijela svoj nalaz i mišljenje (stranica 285 spisa) te je saslušao tužiteljicu (stranica 285-286 spisa).

4. Ocjenom provedenih dokaza kako svakog zasebno tako i u njihovoj ukupnosti, te na temelju rezultata cjelokupnog postupka (čl. 8. Zakona o parničnom postupku Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08,57/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22 dalje u tekstu: ZPP), zaključak je suda da je tužbeni zahtjev, onako kako je konačno postavljen osnovan.

5. U ovoj pravnoj stvari nije sporno da su stranke sklopile dana 22. prosinca 2006. Ugovor o kreditu za kupnju motornog vozila broj: 3210451218/07, broj kreditne partije: 7103762054, potvrđen kod javnog bilježnika Nikše Viđen u Dubrovniku, posl.br. OV-12516/07 od 3. kolovoza 2007. za iznos 18.675,10 CHF po srednjem tečaju HNB na dan isplate kredita(u tekstu: Ugovor o kreditu), da se člankom 2. i 6. Ugovora o kreditu otplata kredita veže uz tečaj CHF, da je ugovorena otplata kredita u razdoblju od 60 mjeseci, da je tužiteljica u cijelosti otplatila kredit i da su anuiteti tijekom otplate kredita rasli zbog rasta tečaja.

6. Sporno je, mjesna nadležnost ovog suda, dopuštenost preinake tužbenog zahtjeva, status potrošača i primjenjivost odluka u postupku kolektivne zaštite potrošača na odnos stranaka, ništetnost odredbe o valutnoj klauzuli, je li osnovan prigovor zastare te dospijeće zakonskih zateznih kamata na iznose pretplata kredita, kao i da li je osnovan prigovor prijeboja koji je izjavila tužena.

7. U odnosu na prigovor mjesne nenadležnosti.

7.1. Odredbom čl. 1. st. 3. Direktive Vijeća 93/13 EEZ od 5. travnja 1993. (dalje: Direktiva) koja regulira nepoštene uvjete u potrošačkim ugovorima, propisano da se smatra nepoštenom ona jednostrano određena klauzula koja, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, prouzroči značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Pri tome, opća klauzula nepoštenosti obuhvaća tri glavna kriterija i to da ugovorna odredba mora biti takva da se o njoj nije pojedinačno pregovaralo, mora postojati značajna neravnoteža u stranačkim pravima i obvezama, mora se protiviti načelu savjesnosti i poštenja.

7.2. Odredbe ove Direktive implementirane su u zakonodavstvo Republike Hrvatske, te su ugrađene i u naš Zakon o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 96/03, 46/07, 79/07, dalje: ZZP/03) koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu (ugovor je sklopljen 30. listopada 2006.), s tima da je danas na snazi Zakon o zaštiti potrošača, "Narodne novine" broj: 19/22, 59/23, dalje: ZZP/22), koji ovu stvar regulira sadržajno jednako.

7.3. Budući tužena u odgovoru na tužbu uz istaknuti prigovor mjesne nenadležnosti niti tvrdi, a niti dokazuje, da se o ugovornoj odredbi sadržanoj u Ugovoru o kreditu (čl. 12. kojom je u slučaju spora ugovorena nadležnost suda mjesta sjedišta kreditora), pojedinačno pregovaralo, time dolazi do primjene odredba čl. 82. alineja 19. ZZP/03 koja određuje da je ugovorna odredba koja bi se, uz ispunjenje pretpostavki iz članka 81. toga Zakona, mogla smatrati nepoštenom, primjerice odredba kojom se isključuje, ograničava ili otežava pravo potrošača da prava iz ugovora ostvari pred sudom ili drugim nadležnim tijelom, a poglavito odredba kojom se obvezuje potrošača na rješavanje spora pred arbitražom koja nije predviđena mjerodavnim pravom, odredba koja onemogućava izvođenje dokaza koji idu u prilog potrošaču ili odredba kojom se teret dokaza prebacuje na potrošača kada bi, prema mjerodavnom pravu, teret dokaza ležao na tužiocu.

7.4. U konkretnom slučaju, mjesna nadležnost određena je u tipskom ugovoru, unaprijed formuliranom obrascu, pa se temeljem navedene zakonske presumpcije ima uzeti da se radi o unaprijed formuliranim ugovornim odredbama o kojima stranka (potrošač) nije imala mogućnost pregovarati niti utjecati na njihov sadržaj, a protivno je načelu savjesnosti i poštenja kada stranke bez posebnog pregovaranja jedna drugoj uvjetuju nadležnost suda, čime u ovom slučaju tuženica (banka), sebe dovodi u znatno povoljniji položaj od tužitelja i time ga dovodi u neravnotežan položaj.

7.5. Uzimajući u obzir da je spor pokrenut radi ostvarivanja tužiteljičinih prava iz Ugovora o kreditu, kao i okolnosti prilikom sklapanja ugovora koji je sklopljen na unaprijed formuliranom obrascu, po ocjeni ovog suda, odredba o ugovorenoj mjesnoj nadležnosti (čl. 16. Ugovora) predstavlja nepoštenu ugovornu odredbu, s obzirom na to da se radi o odredbi o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo i koja odredba je formulirana od strane tužene, tako da tužiteljica na njezin sadržaj nije imala utjecaj, a formulirana je od tuženika sa svrhom da se nadležnost za sve sporove iz ugovora povjeri sudu sjedišta tuženice te si time ostvari pogodnost i bitno manje troškove. Na taj način takva ugovorna odredba uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana jer bi radi ostvarivanja svojih prava i obveza tužiteljica bila obvezna putovati u Zagreb, što bi, s obzirom na mjesto njenog prebivališta na području Dubrovnika, uzrokovalo značajnu financijsku neravnotežu, imajući u vidu udaljenost i troškove putovanja iz mjesta prebivališta u Zagreb i natrag, kao i za to putovanje potrebno vrijeme.

7.6. Stoga je odredba predmetnog ugovora koja sadrži sporazum o mjesnoj nadležnosti, nepoštena i kao takva ništetna, iz kojih razloga proizlazi da između stranaka nije sklopljena valjana prorogacijska klauzula u smislu odredbe čl. 70. st. 1. do 4. ZPP-a, pa imajući uvidu da je u ovoj pravnoj stvari po zakonu temeljem odredbe čl. 46. st. 1. i 48. st. 1. ZPP-a, mjesno nadležan Općinski sud u Zagrebu (kao sud opće mjesne nadležnosti za tuženika na čijem se području nalazi njezino registrirano sjedište), ali da je pored suda registriranog sjedišta tuženika, prema odredbi čl. 59. ZPP-a, mjesno nadležan i sud sjedišta njezine poslovnice, s obzirom na to da je u ovom slučaju spor nastao povodom djelatnosti jedinice tuženice koja se nalazi u Dubrovniku (Podružnica Dubrovnik), slijedi da je Općinski sud u Dubrovniku, za koji sud se tužitelj po svome izboru odlučio podnošenjem tužbe, sukladno naprijed navedenim odredbama ZPP-a, bio mjesno nadležan za suđenje u ovom sporu.

7.7. Slijedom svega navedenog nije osnovan prigovor mjesne nenadležnosti ovog suda.

8. U odnosu na preinaku tužbenog zahtjeva, a radi se o preinaci, s obzirom da je zahtjev za isplatom povećan, sud smatra da je navedena dopuštena sukladno odredbi čl. 190. st. 2 ZPP-a koji određuje da Iznimno od odredbe stavka 1. ovoga članka, tužitelj može preinačiti tužbu do zaključenja glavne rasprave ako je bez svoje krivnje nije mogao preinačiti do zaključenja prethodnog postupka. St.3. istog određuje da je nakon dostave tužbe tuženiku za preinaku tužbe potreban pristanak tuženika; ali i kad se tuženik protivi, sud može dopustiti preinaku ako smatra da bi to bilo svrsishodno za konačno rješenje odnosa među strankama. Kako je navedena preinaka učinjena po zaprimanju nalaza i mišljenja vještaka, u kojem je na pravilan način i podobno za potrebe ovog postupka obračunata tražbina tužiteljice i tek nakon zaprimanja kojeg je ona mogla točno postaviti tužbeni zahtjev, to je tužiteljica nije mogla izvršiti u ranijoj fazi postupka, a ista je svrsishodna za konačno rješenje odnosa među strankama. Iz istog tog razloga jer pojedinačni iznosi nisu bili definirani niti su mogli biti dok ih vještak nije izračunao sud smatra da prigovor zastare na iznos za koji je tužbeni zahtjev ukupno povećan nije osnovan, jer se radi o korekcijama iznosa, a ne o zakašnjelom traženju nečeg što nije na početku bilo obuhvaćeno tužbom.

9.1. U odnosu na status tužiteljice u predmetnom ugovoru o kreditu, odnosno svojstvo potrošača, ukazuje se da iz sadržaja predmetnog ugovora o kreditu proizlazi da je tužiteljica isti sklopila kao fizička osoba, s namjenom kredita kupnja vozila marke RENAULT, model CLIO II COMMUNITY 1.2. 16V, broj šasije VF1BBZUD538127329 godina proizvodnje 2007. Nadalje, saslušana tužiteljica je u svojem iskazu navela da je kredit uzela u svrhu kupnje automobila za osobne potrebe.

9.2. Naime, člankom 3. st. 1. toč. 1. ZPP-a je propisano da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovoj poslovnoj djelatnosti niti obavljanju djelatnosti slobodnog zanimanja.

9.3. Tužiteljica je ugovor o kreditu sklopila kao fizička osoba za kupnju vozila te je iskazala da ga je koristila u osobne svrhe, a ista ne može dokazati negativnu činjenicu da sredstva po kreditu nije koristila za poslovnu djelatnost, dapače na tuženici je, ako tvrdi da su ista korištena u svrhe namijenjena poslovnoj djelatnosti tužiteljice, da isto dokaže sukladno općem načelu tereta dokaza. Tuženica ničim ne dokazuje da bi tužiteljica uopće obavljala poslovnu djelatnost, a niti navedeno proizlazi iz provedenih dokaza.

9.4. Slijedom navedenog, a kako je tužiteljica samim ugovorom o kreditu odnosno njegovim sadržajem dokazala da je pravni posao sklopila kao fizička osoba, ista je time stvorila predmnjevu da je potrošač, a kako tuženica nije oborila ovu predmnjevu, zaključuje se da je prigovor tuženice o ulozi tužiteljice kao potrošača neosnovan.

10.1. Nadalje, u pogledu povrede kolektivnih interesa i prava potrošača vezano za ugovorenu valutu uz koju je vezana glavnica švicarski franak (valutna klauzula):

- Visoki trgovački sud Republike Hrvatske je presudom poslovni broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. djelomično preinačio prvostupanjsku presudu Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/2012 od 04. srpnja 2013. i odbio dio tužbenog zahtjeva,

- Vrhovni sud Republike Hrvatske je presudom i rješenjem poslovni broj Revt-249/14-2 od 09. travnja 2015. potvrdio presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske o odbijanju ovog dijela tužbenog zahtjeva,
- Ustavni sud Republike Hrvatske odlukom broj U-III-2521/2015, U-III-2536/2015, U-III-2547/2015, U-III-2565/2015, U-III-2603/2015, U-III-2604/2015 i U-III-2605/2015 od 13. prosinca 2016.g. ukinuo je presudu Vrhovnog suda Republike Hrvatske kojom je odbijen zahtjev upravljen na utvrđenje da su povrijeđeni kolektivni interesi i prava potrošača u odnosu na ugovorenu valutu,
- Vrhovni sud Republike Hrvatske je rješenjem poslovni broj Revt-575/16-5 od 3. listopada 2017.g. ukinuo presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014.g. u dijelu povrede kolektivnih interesa i prava potrošača za ugovorenu valutu,
- Visoki trgovački sud Republike Hrvatske je dana 14. lipnja 2018. donio presudu poslovni broj PŽ-6632/17 kojom je odbijena, između ostalog, i žalba ovdje tuženika protiv presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013.g,
- Vrhovni sud Republike Hrvatske je odlukom poslovni broj Rev-2221/2018-11 od 03. rujna 2019. potvrdio presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske PŽ-6632/17 kojom je utvrđena povreda kolektivnih interesa i prava potrošača u odnosu na ugovorenu valutu uz koju je vezana glavica CHF.

10.2. Dakle, pravomoćnom presudom u postupku zaštite kolektivnih interesa potrošača utvrđeno je da je tuženik u razdoblju od 01. studenog 2004.g. do 31. prosinca 2008.g. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita (pa tako i ovdje tužitelja) sklapajući ugovore o kreditima te koristeći ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena valutna klauzula, a da prije sklapanja i u vrijeme sklapanja ugovora tuženik, kao trgovac, i korisnici kreditnih usluga, kao potrošači, nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktnu parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa.

10.3. Iz sadržaja ugovora o kreditu, vremena sklapanja i nesporne činjenice da je isti ugovoren uz valutnu klauzulu CHF, jasno proizlazi da se zahtjev tužiteljice kao potrošača u ovom postupku temelji na istovjetnom interesu koji je bio predmet postupka po tužbi Hrvatskog saveza udruga za zaštitu potrošača pred Trgovačkim sudom u Zagrebu pod poslovnim brojem P-1401/12 radi zaštite kolektivnih interesa potrošača u odnosu na, između ostalog, i ovdje tuženika, te da je presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018. pravomoćno odlučeno da su odredbe ovakvih ugovora ništetne u dijelu u kojem su obveze ugovornih strana vezane za tečaj kune u odnosu na tečaj CHF, pa se tužiteljica sukladno čl. 502 c ZPP-a ima pravo pozvati se na utvrđenje suda u ovom postupku u kojem je utvrđeno da su nepoštene, time i ništetne, odredbe ugovora o kreditu primjeni na ovaj način ugovorenu valutnu klauzulu u CHF-a.

10.4. Tvrdnja tuženice da tužiteljica nema pravo na izravnu primjenu utvrđenja iz kolektivnog spora nije utemeljena jer je smisao kolektivne zaštite kao i utvrđenja ništetnosti odredbe u obeštećenju oštećene strane ugovora, dok zakonski termin "parnicama radi naknade štete", kako to propisuje čl. 502c ZPP-a, treba tumačiti ekstenzivno i teološki kao parnica u kojima se oštećenom potrošaču nadoknađuje štete

koja mu je nastala povredom prava i interesa, a što je biti ove parnice u kojoj tužiteljica zahtjeva da se za konkretni ugovor utvrdi ništetnost istovjetne odredbe ugovora o kreditu u vezi valutne klauzule i da joj se isplati šteta koja joj je nastala temeljem ništetne odredbe u vidu preplaćenih iznosa anuiteta kredita nastalih primjenom ništetne valutne klauzule.

10.5. Sukladno članku 502.c Zakona o parničnom postupku i članku 118. Zakona o zaštiti potrošača ovaj sud vezan je za utvrđenja iz navedenog postupka zaštite kolektivnih interesa potrošača, tj. vezan je za utvrđenje da je ništetna odredba o valutnoj klauzuli. U tom pravcu nije potrebno provoditi dokazni postupak neovisno o tome što se u postupcima kolektivne zaštite pravna zaštita pruža na općenitoj, odnosno apstraktnoj razini, s obzirom da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz članka 106. Zakona o zaštiti potrošača u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete ili isplate.

10.6. Prema navedenom, citirane odredbe ZPP-a i Zakona o zaštiti potrošača propisuju direktan učinak tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača i obvezuju sudove da se u posebnim postupcima radi ostvarenja prava potrošača mogu pozvati na utvrđenja iz pravomoćne presude kojom je prihvaćen zahtjev postavljen u tužbi iz članka 502.a stavak 1. ZPP-a.

10.7. Sudovi su u navedenim presudama donesenim u sporovima radi kolektivne zaštite potrošača, proveli test neravnoteže (analizom činidbe i protučinidbe), kao i test nesavjesnosti, te su svoju ocjenu o nesavjesnosti banaka, između ostalog i tuženice, utemeljili u bitnom na činjenicama da trgovac nije potrošaču dao dovoljno informacija u fazi pregovaranja i zaključivanja ugovora o kreditu, a koje su bile važne za donošenje informirane odluke, da potrošača nisu upoznali s rizicima koji za njega proizlaze iz ugovora o kreditu, da potrošača nisu informirali o uvjetima jednostrane promjene kamatne stope (prema odluci trgovca), da je bila riječ o ugovorima u kojima je obveza potrošača ovisila o promjenjivim elementima (valutna klauzula i promjenjiva kamatna stopa), da su sporne odredbe u standardni ugovor ušle na inicijativu trgovaca (banaka), da su banke u vrijeme sklapanja ugovora trebale voditi računa i o interesima druge strane i odrediti neku referentnu vrijednost, da je nepošteno koristiti se odredbama o kojima se nije pojedinačno pregovaralo, a kojima su banke bile ovlaštene jednostrano promijeniti obvezu potrošača, da su potrošači bili u ovisnom položaju, jer nisu imali drugu mogućnost doći do novčanih sredstava izvan kredita, a koji test nesavjesnosti su sudovi proveli s obzirom na okolnosti prije sklapanja ugovora o kreditu, odnosno prilikom pregovaranja o uvjetima kredita i trenutku sklapanja kredita.

10.8. Iz sadržaja ovdje predmetnog ugovora o kreditu kao tipskog ugovora, jasno proizlazi da se radilo o ponudi banke o kojoj se nije individualno pregovaralo u smislu ugovaranja konkretnih odredbi na čijim bi sadržaj potrošač mogao utjecati, jer je potpuno nelogično da bi isti pristala platiti iznos ovisno o odluci banke i tečaju valute, a koja nije platežno sredstvo u Republici Hrvatskoj, a koji su kao takvi bili potpuno nepredvidivi i neodređeni u trenutku sklapanja ugovora, i to iznos koji može, i je, s vremenom znatno rastao, pa da bi pristala da vjerovniku plati cijenu koja je time gotovo neovisna o tražbini koju je dobila jer ovlašćuje vjerovnika da za istu tražbinu kasnije naplati cijenu znatno različitu od inicijalno ugovorene. Logično je i životno da je potrošač svoju obvezu shvatio kao iznos koji je naveden da mora mjesečno plaćati u

otplatnom razdoblju za iznos koji mu je isplaćen, a očito je da isti nije znao, mogao znati, a sigurno ne bi pristao da za dobiveni iznos plati višestruko uvećani iznos i to isključivo zbog odluke tuženika i znatnog povećanja valute CHF u odnosu na kunu, na koje nije mogao utjecati a niti po logici stvari predvidjeti, čime je njegova imovina znatno umanjena, obveza znatno otežana, a tuženik kao stručna osoba – trgovac stekao znatno povećanje svoje imovine. Tuženica i sama tvrdi da je u pogledu procjene rizika tečaja i kretanja kamatnih stopa stručnija od tužiteljice jer je banka, time financijska ustanova kojoj je kreditiranje potrošača profesionalna djelatnost, pa je isti mogla i shvatiti znatne rizike vezivanja otplate kredita uz tečaj do tada strane valute u financijskom poslovanju u Republici Hrvatskoj, te informirano pristati na iste, no tužiteljica kao nestručni potrošač zasigurno nije bila u istovjetnom položaju, dapače ista je kao osoba koja živi u Republici Hrvatskoj u kojoj je platežno sredstvo bila kuna, mogla samo jasno i potpuno razumjeti te valjano pristati da primi i vrati dug u kunama, i to prema stanju koje je postojalo u trenutku sklapanja ugovora o kreditu, dakle prema iznosu kuna koji je dobila te iznosu kunu koji je odgovarao iznosu navedenom kao vrijednosti anuiteta kredita. Da bi kao potrošač bila svjesna rizika koji su se u konačnici ostvarili, banka je istoj bila dužna jasno i razumljivo predložiti raspon mogućih oscilacija tražbine, odnosno duga, objektivne kriterije temeljem kojih se taj raspon određuje, pa kada sama banka (tuženica) tvrdi da nije niti mogla znati ove raspone, jasno je da se ne radi o objektivnim i jasnim parametrima i da tužiteljici isti nisu mogli biti poznati pa čak niti predvidljivi, da bi na iste bezuvjetno pristala, očito isključivo na njenu štetu.

11.1. Sve naprijed izloženo ne znači apriori automatsku primjenu pravnih stavova iz kolektivnog spora u predmetnoj parnici, već da je u njoj na tuženiku, kao trgovcu u odnosu na kojeg je kao tuženika vođen navedeni kolektivni spor i u odnosu na kojeg je donesena pravomoćna presuda u tom sporu, bio teret dokazivanja da se odluke donesene u tom sporu ne mogu primijeniti i na konkretni ugovor.

11.2. U skladu sa tim na tuženiku je bio teret dokazivanja činjenica iz kojih bi proizlazilo da se predmetni ugovor o kreditu ne može podvesti pod činjenični supstrat na kojem se temelje pravna utvrđenja iz presuda donesenih u kolektivnom sporu – da ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli u CHF nisu identične onima koje je imao u vidu sud u kolektivnom sporu, tj. da su odredbe predmetnog ugovora razumljive za potrošača, i da se je o spornim ugovornim odredbama prilikom sklapanja ugovora pregovaralo, slijedom čega se iste ne bi mogle smatrati nepoštenim.

11.3. Međutim, tuženik to u provedenom postupku nije dokazao niti je u tom pravcu ponudio odgovarajuće i konkretne dokaze kojima bi bilo moguće utvrditi kako su tužitelju pri sklapanju ugovora kreditorovi zaposlenici (konkretna i po tuženiku imenovana osoba) protumačili i objasnili značaj i posljedice spornih ugovornih odredbi, odnosno da su mu te odredbe učinili razumljivima, i to ne samo formalno i gramatički kako tuženik shvaća razumljivost ugovorne odredbe, već razumljivima i suštinski, kako ju razmatra i sud u sporu za zaštitu kolektivnih interesa, ali i Sud Europske unije u predmetu C-186/16, prema kojem razumljivost odredbe podrazumijeva da su korisniku kredita od strane kreditora pružene potpune informacije kako bi mogao donositi razborite i informirane odluke te da na temelju njih može procijeniti ekonomske posljedice koje bi takva odredba mogla imati za njegove financijske obveze.

11.4. Tužiteljica je saslušana kao parnična stranka iskazala da je uzela kredit kod tuženice u svrhu kupnje automobila za osobne potrebe. Kredit je uzela u CHF, jer su

je tako savjetovali djelatnici banke, a ona je postupala sa povjerenjem u podatke koje su joj dali. Pročitala je ugovor i tada je smatrala da razumije što tamo piše, ali sada joj je jasno da nije imala potrebna znanja za njegovo tumačenje. Bilo joj je važno koliko iznosi rata kredita i predstavljeni otplatni plan je smatrala mjerodavnim, odnosno ostala je u uvjerenju da predstavlja nekakvu konstantu. Razumjela je da može biti izmjena iznosa, ali je ostala u uvjerenju da bi se radilo o sitnijim korekcijama iznosa, nije mislila niti joj je bilo objašnjeno da se rata može toliko mijenjati. Na početku je rata iznosila oko 1.500,00 kuna, a na kraju oko 2.500,00 kuna. Procedura sklapanja ugovora bila je brza, ugovor je formulirala banka unaprijed, njoj je bila bitna svota koja je odobrena, rok otplate i visina anuiteta, a ništa joj osim toga nije predloženo niti posebno pojašnjeno, a tako ni od strane javnog bilježnika prilikom ovjere ugovora. Smatra da joj nisu predložene sve činjenice i potrebni podatci da bi donijela informiranu odluku, i da je znala ono što sada zna sigurno ne bi sklopila takav ugovor. Na iskaz tužiteljice nije bilo primjedbi i sud ga je u cijelosti prihvatio kao istinit i vjerodostojan.

11.5.. Slijedom navedenog, a i s obzirom da tuženica u ovom postupku nije dokazala da je tužitelj kao potrošač u konkretnim okolnostima bio upoznat s načinom promjene tečaja te da se ponašao drukčije, da je njegova situacija prilikom sklapanja ugovora o kreditu s tuženikom drukčija od onoga što je utvrđeno u kolektivnom sporu, ovaj sud je prihvatio zahtjev tužitelja za utvrđenjem ništetnim odredbe predmetnog Ugovora o kreditu u dijelu koji se odnosi na ugovorenu valutnu klauzulu u CHF te odlučio kao u točki I. izreke presude.

12.1. Prema odredbi čl. 323. st. 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ br. 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, dalje ZOO) u slučaju ništetnosti ugovora, svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Zahtjev za vraćanje primljenog po osnovi ništetne ugovorne odredbe, pravno se smatra zahtjevom za vraćanje stečenog bez osnove iz čl. 1111. ZOO-a. Stoga, kako se radi o ništetnosti spornih odredbi (o valutnoj klauzuli), navedeno mora imati za posljedicu ponovnu uspostavu pravne i činjenične situacije potrošača u kojoj bi se nalazio da takve odredbe nije bilo. Utvrđenjem ugovorne odredbe ništetnom, potrošač stječe subjektivno pravo na restituciju svih neosnovano isplaćenih iznosa od trenutka sklapanja ugovora, neovisno o tome kada je utvrđeno da su ugovorne odredbe ništetne. Stoga je tuženik u obvezi vratiti stečeno bez osnove temeljem odredbe čl. 1111. ZOO sa zateznom kamatom od dana stjecanja u skladu s odredbom čl. 1115. ZOO jer je tuženik nepošteni stjecatelj s obzirom da je postupao protivno ZZP/03 i ZOO.

12.2. Zahtjev za vraćanje primljenog po osnovi ništetne ugovorne odredbe pravno se smatra zahtjevom za vraćanje stečenog bez osnove iz čl. 1111. ZOO. Sudsko utvrđenje ništetnosti odredbe mora imati za posljedicu ponovnu uspostavu pravne i činjenične situacije potrošača u kojoj bi se nalazio da takve odredbe nije bilo. Utvrđenjem ugovorne odredbe ništetnom potrošač stječe subjektivno pravo na restituciju svih neosnovano isplaćenih iznosa od trenutka sklapanja ugovora neovisno o tome kada je utvrđeno da je ugovorna odredba ništetna.

13.1. Prigovor zastare nije osnovan.

13.2. Po pitanju zastare se izričito izjasnio Vrhovni sud u presudi Rev-2245/2017 od 20. ožujka 2018. Prema shvaćanju Vrhovnog suda RH izraženom u toj odluci pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju čl. 241. ZOO-a, te zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe, dakle od 13. lipnja 2014. glede zahtjeva za povrat preplaćenih iznosa s osnova promjene kamatne stope jednostranom odlukom Banke, odnosno od 14. lipnja 2018. glede zahtjeva za povratom onog novčanog iznosa preplaćenog temeljem odredbe ugovora o kreditu kojom se glavnica veže za valutu švicarski franak. Valja ukazati i na zauzeto pravno shvaćanje Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Su-IV-33/2022-2 od 31. siječnja 2022. godine prema kojem zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. ZOO-a kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći tek od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Kako je ništetnost ustanovljena, kao u ovom slučaju već u postupku kolektivne zaštite potrošača, tada zastarni rok počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost u postupku kolektivne zaštite potrošača, neovisno od (naknadnog) utvrđenja ništetnosti sadržajno istovjetnih ugovornih odredbi kredita u CHF odnosno kredita u kunama s valutnom klauzulom u CHF u svakom pojedinom slučaju, a povodom individualnih parnica potrošača u kojoj se oni pozivaju na pravne učinke presude donesene u postupku kolektivne zaštite.

13.3. U skladu s navedenim, pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača došlo je do prekida zastare te zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od 14. lipnja 2018. glede zahtjeva za povratom onog novčanog iznosa preplaćenog temeljem odredbe ugovora o kreditu kojom se glavnica kredita veže za valutu švicarski franak.

13.4. S obzirom da je tužba podnesena dana 12. lipnja 2023. od pravomoćnosti odluke u kolektivnom sporu koja se odnosi na promjenu valute Presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl.br. PŽ-6632/17 kojom je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013. postala pravomoćna dana 14. lipnja 2018. do podnošenja tužbe nije protekao opći zastarni rok pa prigovor zastare tuženika nije osnovan.

14.1. Slijedom navedenog proizlazi da je tuženik u obvezi vratiti tužitelju onaj novčani iznos preplaćenih iznosa anuiteta i to u visini razlike između iznosa anuiteta koji su plaćeni primjenom tečaja CHF na dan plaćanja u odnosu na iznos anuiteta primjenom tečaja CHF na dan isplate kredita.

14.2. Na okolnost utvrđenja visine tužbenog zahtjeva sud je proveo dokaz financijskim vještačenjem po stalnom sudskom vještaku Stefani Gardašanić sa zadatkom da utvrdi kolika je razlika između iznosa mjesečnih anuiteta obračunatih i naplaćenih tužitelju po Ugovoru o kreditu u otplatnom razdoblju i iznosa koji bi bili naplaćeni po tečaju CHF koji je vrijedio na dan isplate kredita korisniku kredita, u pojedinačnom i ukupnom iznosu.

14.3. Iz nalaza i mišljenja financijskog vještaka proizlazi da je razlika između iznosa mjesečnih anuiteta naplaćenih tužitelju i iznosa koji bi istoj bili naplaćeni sukladno obračunu prema nalogu suda, iznosi 2.370,43 EUR-a. Na nalaz i mišljenje sudske vještakinje tužitelj nije imao primjedbi te i uredio tužbeni zahtjev u skladu s nalazom i mišljenjem stalne sudske vještakinje. Tuženik se očitovao da ne osporava matematičku točnost izračuna vještakinje, ali da i dalje osporava osnovu potraživanja tužitelja.

14.4. Vještakinja Stefani Gardašanić je usmeno saslušana te je navela da ostaje kod svojeg nalaza i mišljenja.

14.5. Slijedom navedenog, temeljem nalaza i mišljenja sudske vještakinje Stefani Gardašanić, koji nalaz sud u cijelosti prihvaća kao vjerodostojan i stručan, držeći da je tuženica usmenim saslušanjem otklonila sve primjedbe tuženika te da se izričito očitovala o metodologiji obračuna koja obuhvaća jedino promjenu valute, a ne i promjenu po osnovi kamatne stope, sud je utvrdio da je tuženik temeljem odredbe čl. 323. st. 1. i čl. 1111. st. 1. ZOO-a u obvezi isplatiti tužitelju na ime preplaćenih iznosa temeljem tečajne razlike iznos od 2.370,43 EUR. Na svaki preplaćeni mjesečni iznos tužitelju pripadaju zakonske zatezne kamate sukladno odredbi čl. 1115. ZOO-a i to od dana kada su izvršene pojedine uplate. Ocjena je ovog suda da je tuženica od trenutka stjecanja, time trenutka uplate anuiteta koje je sama obračunala primjenom ništetnih odredbi ugovora znala ili morala znati da nema pravo na uplatu istih, pa je temeljem čl. 29. st. 1. i 2. ZOO-a dužna platiti zatezne kamate na svaki pojedinačno preplaćeni iznos od idućeg dana od dana kada je iste primio.. Odluka o visini stope zatezne kamate temelji se na odredbi čl. 29. st. 2. i 8. ZOO-a.

15.1. Prigovor tužene radi prebijanja za iznos od 8,79 EUR nije osnovan.

15.2. Iako je vještakinja u nalazu i mišljenju izračunala tzv. negativne tečajne razlike od 8,79 EUR kada je tečaj CHF bio niži od početnog tečaja CHF, te je za taj iznos tužena konačno i istaknula prigovor radi prijeboja u podnesku od 9. prosinca 2025., sud nalazi da se potraživanje tužiteljice ne može prebiti za taj iznos. Naime, tužena nema pravo na naplatu svoje tražbine na temelju ništetne ugovorne odredbe, sve sukladno utvrđenjima iz postupka zaštite kolektivnih interesa potrošača jer kao trgovac, koji je kriv za sklapanje ništetnih odredba ugovora (odredbe o valutnoj klauzuli) nema pravo od tužitelja kao potrošača, zahtijevati bilo kakvu naknadu koju je pretrpio zbog djelomične ništetnosti ugovora obzirom da takvo pravo, a sve u smislu odredbe čl. 323. st. 2. ZOO-a, pripada samo onoj ugovornoj strani koja nije odgovorna za sklapanje ništetnog ugovora.

15.3. Stoga, nije utvrđeno postojanje tražbine radi prebijanja od 8,79 EUR na strani tuženika, pa je odlučeno temeljem čl. 288.a ZPP-a i čl. 333. st. 3. ZPP-a, kao u toč. III izreke presude.

16. Odluka o troškovima parničnog postupka temelji se na odredbi čl. 154 st. 1. i čl. 155. ZPP-a.

17.1. Tužitelju je priznat trošak zastupanja po punomoćniku odvjetniku, u skladu s dostavljenim i zatraženim troškovnikom, uzimajući u obzir vrijednost predmeta spora, te odredbe važeće Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne

novine" broj 138/2023 dalje u tekstu: Tarifa), i to za sastav tužbe 100 bodova (Tbr.7/1), za sastav podneska od 25. studenog 2025. u iznosu od po 100 bodova (Tbr. 8.t.1.), za zastupanje na ročištima od 18. rujna 2024. i 10. travnja 2026. u iznosu od po 100 bodova (Tbr. 9.t.1.), dakle ukupno 400 bodova, što u skladu s vrijednošću boda iz Tbr. 54. Tarife iznosi 800,00 EUR-a, uvećano za PDV od 25 % iznosi 1.000,00 EUR-a. Tužiteljica je odbijena sa zatraženim troškom za sastav podneska od dana 14. ožujka 2025. od 100 bodova sa pripadajućim PDV-om, pošto sadržajno podnesak nije relevantan za ovaj spor (radi se o praksi u tzv. konvertiranim kreditima, te o navodima o pravu korisnika kredita koji su potpisali ugovor o konverziji na obeštećenje, a ovdje nije riječ o takvom ugovoru).

17.2. Tužitelju je priznat trošak financijskog vještačenja u iznosu od 400,00 EUR

17.3. Stoga je tužitelju priznat iznos od 1.400,00 EUR-a te je naloženo tuženici naknaditi isti, u roku od 15 dana. Na tako utvrđeni iznos troška tuženiku su dosuđene zatezne kamate tekuće od donošenja presude pa do isplate, po kamatnoj stopi propisanoj čl. 29. st. 2. i 8. ZOO-a, a temeljem odredbe čl. 151. stavak 3. ZPP-a.

U Dubrovniku 29. svibnja 2025.

Sutkinja

Ana Poljanić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbu u roku od 15 (petnaest) dana računajući od održavanja ročišta za objavu presude ukoliko je stranka bila uredno obaviještena o održavanju ročišta za objavu, odnosno od primitka prijepisa presude ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu za objavu presude. Žalba se podnosi ovom sudu, pismeno, u 3 (tri) primjerka, a o žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

PRESUDA SE DOSTAVLJA:

1. punomoćnik tužiteljice
2. punomoćnik tuženice

Broj zapisa: **9-30888-b1cb5**

Kontrolni broj: **0a206-752dc-5617e**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Dubrovniku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.